

over, at der kan faas Dispensation ved Henvendelse til Amdsraadet. Men hvorfor det skal gøres saaledes, er mig ikke klart. Det forekommer mig, at man kunde have nøjedes med den første Begrænsning, de 60 Ø. pr. Indbygger, og udeladt den sidste Bestemmelse, thi det er rigtigt, at hvis Sogneraadsformanden, særlig i en stor Kommune, skal kunne give den Besked, han i Almindelighed bør kunne give til alle de Mennesker, der henvender sig til ham i kommunale Anliggender, skal han gøre et meget stort Arbejde i Kommunens Tjeneste. Derfor er det urimeligt at begrænse hans Løn paa den Maade, hvorpaa man forsøger at gøre det her. Man har jo imidlertid vedtaget Lovforslaget i Folkettinget, og jeg vil ogsaa gerne paa mit Partis Vegne tilsige vor Støtte til Lovforslagets Gennemførelse i den Form, hvori det foreligger.

Minister Berntsen: Det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (I. A. Hansen) udtalte som sin Formening, at de Beløb, der her er Tale om, ikke kunde anses for at være tilstrækkelige i de større Kommuner, idet han gjorde opmærksom paa, at der er Kommuner med købstadlignende Bebyggelse, hvor der kræves et betydeligt Arbejde, for at Kommunens Anliggender skal kunne administreres. Det erkender jeg; saadanne Kommuner findes der. Men Lovforslaget indeholder jo ogsaa Hjemmel for, at i saadanne Kommuner kan der tilstaa en større Medhjælpssum til vedkommende Sogneraadsformand, naar Amdsraadet giver sit Samtykke, og jeg antager ikke, at Amdsraadene noget Sted vil sætte sig imod en saadan Begæring fra det paagældende Sogneraad. Jeg har i alt Fald ikke gjort den Erfaring, at en Indstilling fra et Sogneraad noget Sted har mødt Modstand fra vedkommende Amdsraads Side.

Det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (A. P. Hansen) kunde ikke hilse Lovforslaget med Glæde. Det maa man imidlertid se bort fra; Hovedsagen er, at Lovforslaget bliver vedtaget, og jeg fik det Indtryk, at det ærede Medlem vilde stemme for Forslaget — i hvert Fald ikke modsætte sig det. Om han saa gør det med Glæde eller ikke, er et Spørgsmaal, der maa holdes udenfor Diskussionen, og som jeg ikke skal blande mig i. Men jeg fik det Indtryk, at det ærede Medlem ansaa det for formaalstjenligst at vente med en anden Ordning paa dette Omraade, indtil man fik en Revision af Landkommunalloven af 6. Juli 1867. Og her kan jeg

maaske trøste det ærede Medlem med at oplyse, at de samvirkende Sogneraadsforeninger, hvis Formand jeg er, i Forening med Amdsraadsforeningen har henvendt sig til Indenrigsministeriet med Anmodning om snarest belejligt at tage Spørgsmaalet om en Revision af Landkommunalloven op. Det er ganske rigtigt, hvad der er gjort opmærksom paa, at da Landkommunalloven af 6. Juli 1867 udkom, var det ikke Meningen, at det skulde være lønnede Stillinger, ej heller, at Sogneraadsformændene skulde have Betaling af Kommunekassen for Medhjælp til Udførelse af Forretningerne; man ansaa det for at være en Ærespost, et kommunalt Ombud at bliye Medlem af det kommunale Raad, og man ansaa det for et særligt Tillidshverv, naar man blev valgt til Formand for vedkommende kommunale Raad. Men der er nu ogsaa gjort opmærksom paa, at i en hel Række Aar har Lovgivningsmagten lagt flere og flere Byrder over paa de kommunale Raad, idet Rigsdagen har været enig om at give adskillige humane Love paa det Vilkaar, at de blev administreret ikke af Embedsmænd, men af de kommunale Raad. Jeg anser denne Fremgangsmaade for at være i høj Grad berettiget. Det har imidlertid medført, at Arbejdet er blevet betydeligt forøget for de paagældende Sogneraadsformænd. Derfor er Lovgivningsmagten ogsaa kommet ind paa i en Række af Aar at give Ret til indenfor en vis Begrænsning, at Sogneraadene faar Bidrag af Kommunekassen til Medhjælp ved Udførelsen af Forretningerne.

Det glædede mig, at det ærede 10de Medlem for 2den Kreds har erindret, hvad jeg udtalte i Rigsdagen ikke blot i 1891, men ogsaa i 1904; det er ikke altid, man bliver husket saa godt. Det er jo en Ære for mig, at jeg den Gang har sagt noget, der har glædet det ærede Medlem. Ja, hvad det ærede Medlem citerede, har jeg udtalt, og jeg har slet ikke fortrudt det. Men Rigsdagen har villet gaa en anden Vej, og det, her foreligger, er den Vej, man har været inde paa i en hel Række af Aar, kun med den Forandring, at man nu har maattet forhøje Bidraget til det dobbelte af, hvad det var i Forvejen, og saa bøjer jeg mig for det, der foreligger, og anbefaler, hvad det andet Ting, det folkevalgte Kammer, enstemmigt har vedtaget. Det kan da ikke bebrejdes mig, at jeg bøjer mig for, hvad det folkevalgte Kammer, tilmed enstemmigt, har vedtaget — jeg har i dette Tilfælde ikke nøjedes med, hvad Flertallet